

Wij meenen, dat deze toelichting van „Het Volk” volkomen juist de werkelijkheid weergeeft. Inderdaad is er geen verschil meer tusschen de leiding van het N.V.V. en die van het N.A.S. *)

Verder heeft op dit congres Lansink Jr. openlijk verklaard, dat hij tegen het Radensysteem is, welks werking hij niet voldoende zeide te kennen, iets wat wij van dezen man die blijkbaar niet verder ziet dan de toren van zijn geboortedorp, ergens in Twente, gaarne aannemen. Het is opmerkelijk hoe groote invloed menschen alkomstig uit de intellectueel-achterlijkste deelen van het land, hebben op de Nederlandsche arbeidersklasse.

Wij aarzelen niet, het door het N.A.S. gekozen standpunt: medezeggenschap van de vakverenigingen in de belangrijke economische kwesties, verwerpt te noemen. Het is de „oplossing”, die wordt aangegeven door alle reactionaire arbeidersleiders in binnen- en buitenland. Het is de verankering van de arbeidersbeweging in de kapitalistische wetgeving. De arbeidersbeweging, die zich op deze wijze laat „vastleggen”, vervult daarmee dezelfde functie, die de waakhond voor zijn meester vervult en de „medezeggenschap” van die arbeidersbeweging is dezelfde als van den waakhond. Hij mag blaffen als er gevaar dreigt. Het is het aanvaarden van de verantwoordelijkheid binnen het raam van het kapitalisme, het is de methode van het ministerialisme, overgebracht naar de economische organisatie van de kapitalistische maatschappij. De arbeiders, die dit systeem aanvaarden, ontnemen zich daarmee zelf de vrijheid van beweging, heffen hun zelfstandigheid op, schakelen zich zelf als revolutionaire krachten uit, worden, zooals de heer v. d. Waerden zegt, „elementen, die in de wending het vaste vertegenwoordigen.”

Het is opmerkelijk, dat de N.A.S.-leiding, die gedurende den oorlog zoo flink heeft helpen schelden op de „Scheidemann-herde”, thans dezelfde tactiek aanvaardt als de Duitse regering Ebert-Noske, de tegenwoordige huurlingen van het Entente-kapitaal.

De Ebert-Noske regering wil eveneens de medezeggenschap van de vakorganisaties, en verzet zich tegen het Radensysteem. Dit is juist één van de groote geschilpunten tusschen de revolutionairen en de meerderheidssocialisten in Duitschland.

Het karakter van dit congres wordt, meenen wij, ten duidelijksten gedemonstreerd door de woorden van Stenhuis, dat de proletarische dictatuur „de grootste ramp voor de arbeiders is, omdat zij is de dictatuur van onafgewerkte studenten en decadente bourgeois.”

Hiertegen protesteerde Lansink niet, maar hij beaamde deze opvatting, door te beweren dat het radensysteem is „de dictatuur van enkele politieke kopstukken.” Het is tekenend voor de geestelijke saamhorigheid van deze beide revisionisten, dat zij het over deze zaak zoo volkomen met elkaar eens waren. Maar het is toch wel een ongehoorde brutaliteit van „kopstukken uit de vakbeweging als deze Stenhuis die den geheelen oorlog met een „pecadente bourgeoisie” hebben samengewerkt om deze belediging tegen de heldhaftige Russische communisten te durven uiten. En beter kon het reformistisch karakter van het N.A.S. niet gedemonstreerd worden dan door het feit dat het samenwerkt met kerels die zulke taal durven spreken. Het belooft dan ook wat als „Het Volk” van deze nieuwe eenheid tusschen

*) „Het Volk” ziet hier beter de werkelijkheid dan de vertegenwoordiger der C.P. in den Amsterdamsche raad, Roodveldt, die in dezen raad verklaarde, dat hij het samengaan van N.A.S. en N.V.V. „volstrekt geen historisch moment achtte, maar een doodgewoon samengaan voor een enkele zaak, zooals zoo vaak voorkomt.”

Lansink en Stenhuis zegt dat „indien in Nederland een toestand groeide als in 1918 in Duitschland, men hen niet zal behoeven aan te sporen, om de leiding der samenleving in handen te nemen, dan zullen zij het uit zich zelf doen.” Dit belooft ons dus een herhaling van het sociaal-patriottisch regiem in Duitschland. Ook in dit land zullen de reformistische „kopstukken” de leiding van een eventuele revolutie op zich nemen, om deze revolutie in het moeras te voeren.

Er zal nu in de „Tribune” misschien wel eenig geschreeuw opgaan tegen deze openlijke reformistische verklaring van het N.A.S., maar wij moeten er op wijzen, dat de verdedigers van de C.P. tot zulk een critiek niet het recht hebben. Immers zij zelf zijn het geweest, die ondanks dat ieder, die iets dieper keek, die door de franje van revolutionaire woordtrane heen de werkelijkheid zag, wist dat de N.A.S.-leiding geen revolutionaire tactiek wilde, waarvoor deze leiding dan ook het inzicht in de kapitalistische ontwikkeling ontbrak, steeds het N.A.S. verdedigden, zelf een tactiek van critiekloos samengaan met het N.A.S. wilden en die om dit samengaan hun geheele propaganda deden leven. Zij hebben zich schuldig gemaakt aan de verovering van de werkelijkheid behalve het wezen van het N.A.S. De vruchten hiervan kunnen de moepraters van de leiding van Wijnkoop e.s. nu plukken. Hun gemis aan critiek, hun laksch geloof, dat als er maar een beweging komt de ontwikkeling van de verhoudingen die „vanzelf” wel in de revolutionaire richting zal leiden, hebben er toe bijgedragen, dat het N.A.S. nu openlijk het te ontfame volgt.

Doet niet alleen hierom mist „de Tribune” het recht tot critiek op het N.A.S., ook de tactiek van de Kamerfractie van de C.P. gaat in de richting van het reformisme. Want wat is de motie van v. Ravesteijn tot nationalisatie van den grond als middel tegen de duurre anders dan dezelfde reformistische tactiek, die het N.A.S. en het N.V.V. voorstaat?

Waarom zou nationalisatie van den grond een revolutionaire en sociale actie van de industrie en contra-revolutionaire zijn?

Waarom probeerde zij „opmerker” van „de Tribune” ons wijs te maken, dat het eerste goede revolutionaire tactiek is en het andere slechte contra-revolutionaire?

Vanwaar die sofisterij, die jezuïtische tekstuitleggerij in „de Tribune”?

Een partij, die een opportunistische tactiek voorstaat, moet komen tot bedrog om haar tactiek te verdedigen.

In het artikel van genemde „opmerker” in „de Tribune” van 28 October j.l., waarna hij deze dubbeislachtige politiek verdedigt, constateert hij, dat de duurre is „het noodzakelijke resultaat van de moderne economische ontwikkeling van het kapitalisme” en is verder dat nationalisatie van het grondbezit „onder het kapitalistisch stelsel zeer wel mogelijk is”.

De opvatting, dat de duurre resultaat is van de tegenwoordige fase van de economische ontwikkeling is volkomen juist.

Daarom echter zal nationalisatie van den grond aan deze duurre niets veranderen, zolang het kapitalisme blijft bestaan. Wij zien het aan het voorbeeld van Rusland, daar kan zelfs de proletarische dictatuur, in het nauw gebracht door den greep van het Entente-kapitaal, de kwestie van de levensmiddelen-schaarste niet op bevredigende wijze oplossen. Dit zal dus in Nederland, waar het kapitaal nog oppermachtig heerscht, zoo oppermachtig, dat zelfs z.g. „revolutionairen” niet meer vertrouwen op de zelfstandige klassenmacht van het proletariaat, natuurlijk nog sterker zijn dan in Rusland.

De nationalisatie van het grondbezit tast de kapitalistische macht in den Staat niet aan. Het is in werkelijkheid niets anders dan het

standpunt van v. d. Waerden, overgebracht op agrarisch gebied. Iedere reorganisatie van de productie binnen het raam van de kapitalistische maatschappij is een versterking van de kapitalistische Staat, een versterking, waarvan een vooruitziende bourgeoisie gebruik zou maken, zodra dit voor haar noodzakelijk zou worden, d.w.z. zodra de arbeiders werkelijk de politieke macht aan de bourgeoisie dreigen te ontnemen.

De politieke verhoudingen zijn de uitdrukking van de klasseverhoudingen, een groep, die de reorganisatie van de productie vooropstelt, erkent daarmee, dat zij het vertrouwen in den zelfstandigen strijd van het proletariaat heeft verloren. Hoe volkomen wij gelijk hebben, dat de motie v. R. hetzelfde inhoudt als de socialisatie-planen van v. d. Waerden blijkt o.a. ook uit datgene wat „Opmerker” in het zelfde artikel opmerkt, n.l. dat tot „de landbouw in den ruimsten zin van het woord” ook behoren „de productietakken, die de industrie voorzien van grondstoffen, zooals: steenkolen, ijzererts enz.”

v. d. W. baseert zijn socialisatieplanen op het feit, dat de productiviteit van den arbeid verhoogd moet worden. „Opmerker” zegt dat de „productiekracht” (het fraaie woord is van Opmerker) van den landbouw verhoogd moet worden. Wij stellen dus vast, dat de communistische kamerfractie dezelfde tactiek wil als het reformistische N.A.S.

Tekendend voor deze tactiek is, dat deze politici voor hun standpunt niet openlijk uitkomen: zij willen van twee wallen eten.

Zooals in de buitenlandse politiek de communistische partij het vertrouwen in de zelfstandige klassenmacht van het proletariaat heeft opgegeven, en zij vertrouwen op de overwinning van een der imperialistische groepen, zoo is het ook in de binnenlandsche politiek: Niet de verovering van de politieke macht van het proletariaat zal de duurre opheffen, maar „de verhoging van de productiekrachten” in den landbouw!

Het derde geval, dat wij willen bespreken, omdat ook daarbij het onwaarschijnlijke karakter van de politiek der C. P. leiding zoo onverhuld in het daglicht treedt, is het voorstel Wijnkoop in den Gemeenteraad om honderdduizend gulden voor Weenen af te staan. In „de Tribune” werd echter het voorstel van de vijf vakcentrales om voor Weenen een dag extra te werken een contra-revolutionair plan genoemd. In het nummer van 17 December zegt van der P., dat de arbeiders door dit middel toe te passen, toegeven, dat alleen intensieve arbeid de arbeiders en de gansche menschheid uit het moeras zal kunnen helpen.

Wij onderschrijven deze opmerking van v. d. P. volkomen en willen er nog aan toevoegen, dat naar onze meening deze steun aan Weenen door de arbeiders niets anders is dan arbeiders-philantropie. Geen philantropie kan het hongerende Weense proletariaat helpen uit den nood, waarin een misdadig regiem van imperialisten en van aan het Entente-kapitaal onderworpen sociaal-patriotten het gestort hebben, maar de strijd van de Oostenrijksche arbeiders tegen het regiem van de Ententeknechten, die thans in Oostenrijk mogen regeren. Vooral echter de strijd van het proletariaat van de West-Europese landen tegen den misdadigen blokkade-oorlog, kan Oostenrijk bewaren voor den dreigenden hongerdood.

De inzinking van de Duitse revolutie, het gemis aan strijd lust, aan inzicht en aan revolutionairen wil van het proletariaat in de Ententelanden en ook in de neutrale landen is het waardoor de Ententeherschers hun moorddadig cordon des doods nog steeds kunnen handhaven, waardoor miljoenen proletariërs en hunne kinderen aan den hongerdood worden prijsgegeven. (Slot volgt.)

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek

Redactieadres: B. LUTERAAN
Lijnbaansgracht 297boven, Amsterdam

1e Jaargang No. 6
Januari 1920

Dit blad verschijnt eens per maand.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.- per jaar. Advertentiën f 0.15 per regel.
Administratie: Lijnbaansgr. 297boven, A'dam.

Bericht aan de Abonnees.

De Administratie zal beginnen met de kwitanties p.p. aan te bieden.

Gelieve s.v.p. geld gereed te leggen.
De Administratie zal beschikken over het gehele bedrag van een jaar, zijnde f 1.— plus de inheemskosten. Voor diegenen die hebben bericht voor een half jaar Abonnee te willen worden, geldt dit niet. Dezen betalen f 0.50 en de kosten der inning.

De Administratie.

De Iersche kwestie en de revolutie in Engeland en de overige wereld.

De Britsche kapitaalmagnaten die versterkt uit den wereldoorlog zijn te voorschijn gekomen hebben niet alleen gedurende den krijg, maar ook na den oorlog hevig te kampen met de Iersche pachters en boeren. De stelselmatige uitplundering van Ierland, het onteigenen van de inheemsche bevolking, het uithongeren, onderdrukken en overweldigen van een heele Natie, met alle middelen van economischen, politieken en militairen aard, dat is het werk geweest van Engeland in Ierland sinds eeuwen.

De hongersnooden, de volvolking van Ierland waren resultaat van deze politiek, waartegen schijnbaar tevergeefs, tal van opstanden hebben plaats gehad. Deze helden zijn echter niet gestorven zonder sporen achter te laten in de geschiedenis van hun land. En al stierven zij niet voor onze idealen, toch heeft dit niet verhinderd dat b.v. in de 19e eeuw onze mannen Marx en Engels, met diepe belangstelling deze worsteling der Ieren hebben gade geslagen. Zij waren daarbij niet alleen toeschouwers maar gaven zelfs steun aan den strijd der Ieren.

De zelfstandigheid der Iersche natie was voor Marx en Engels in de eerste plaats een wapen gericht tegen de Engelsche heerschende klasse. Verzwakking van Engeland door afscheiding van Ierland, dat was hun parool. De geschiedenis van den wereldoorlog die schijnbaar is geëindigd met de vrede van Versailles, een oorlog die Engeland zeer heeft versterkt, maakt het thans meer dan ooit noodig Engeland te verzwakken in het belang van het Engelsche en van het heele wereldproletariaat. De werkelijke belangen der wereld zijn ten eerste gemoeid met de Iersche kwestie, met de absolute zelfstandigheid van den boer en pachter in Ierland. De constituerende der Iersche natie, kan de volken in Britsch Indië aanleiding geven — en dat zijn er meer als 300 miljoen — om het juk van Engeland af te schudden.

De gevolgen voor de wereld van het proclameren der Iersche republiek kan men niet te hoog aanslaan, mits de nationale zelfstandigheid niet de wapens in de hand wordt veroverd op Engeland. De guerrilla, de boycot tot den openlijken opstand tegen het militair schrikbewind van Lord French, het kan een voorbeeld worden voor alle volkeren die onder het juk staan van het Engelsche Imperialisme. Deze strijd zal zwaar zijn, omdat Ierland zeer gemakkelijk van alle verkeer met

de buitenwereld kan afgesneden worden door de vloot van Engeland. Buitendien zijn alle militairen hulpmiddelen in Engelsche handen. Wapens moeten van buitenaf in Ierland worden gesmokkeld. Een industriele natie is de Iersche in de eerste plaats niet. De aardrijkskundige ligging van Ierland, de stand der economische ontwikkeling, factoren die ten nauwste verband houden met de mogelijkheid van militaire krachtsinspanning, ze zijn zeer ongunstig in Ierland. Toch heeft zelfs de krachtsinspanning die de Ieren thans weten te ontwikkelen, Engeland genoopt, Ierland iets, een schijn van zelfstandigheid te geven of althans de belofte ervan. Een wet zal worden ingediend die Ierland een parlement zal schenken. Een vertegenwoordiging die zoveel zal te zeggen hebben als onze Provinciale Staten. Dat dit minder is dan niemandal, begrijpt men zeer wel in Ierland en ook in sommige liberale imperialistische kringen. Lloyd George heeft laatst verklaard, dat een afscheiding van Ierland Groot Britannië in een eventueelen oorlog zeer zou verzwakken. De eerste Minister trachtte dit aanschouwelijk te maken door zijn hoorders voor den geest te roepen, wat er zou gebeurd zijn indien Ierland zelfstandig ware geweest, toen het Britsche Rijk in oorlog was met de Centrale mogendheden. Engeland zou in het veronderstelde geval dan in den rug aangevallen kunnen worden!!

Hier is Rosa, hier danst zij! De belangen van het Britsche Impirium zijn in strijd met de belangen der Iersche natie. Ierland mag veel, maar nooit zelfstandig worden!

Is het daarom verwonderlijk dat de Valera de leider van Sinn Fein, de Iersche organisatie der boeren en pachters in het politieke leven, onlangs in New York, waar de Valera verblijft houdt, heeft verklaard dat hij een overwinning der Centrale mogendheden heeft gewenscht? Revolutionair in proletarischen zin is Sinn Fein dus niet. Anders wenscht men niet de overwinning van het eene imperialisme over het andere. Een standpunt wat v. Ravesteijn en Wijnkoop ook innamen, die juist de overwinning van Engeland en Amerika hebben gewild. Zoo is dus de strijd van Sinn Fein de voorlooper van den strijd der onderdrukte volken in het Britsche impirium en tevens van het Engelsche proletariaat tegen het imperialisme, voor de radenrepubliek in Engeland en Ierland. Slaagt Sinn Fein niet, dan zal de wereldrevolutie Ierland vrij maken van de banden van het Engelsche imperialisme, zonder het historische tusschenstation van de Sinn Fein republiek.

Zoo men uit het voorgaande ziet, komen wij revolutionaire marxisten op, in bepaalde historische gevallen, voor het zelfbeschikkingsrecht der volkeren, voor de nationale zelfstandigheid, zoo dit meebrengt verzwakking, verbrokkeling, afsplintering van het imperialisme, in casu voor de verzwakking van het Britsche impirium. Het is daaraan niet van alle belang ontbloot om hier te constateren dat de Engelsche Troelstra's die luisteren naar den naam van Henderson, Macdonald etc., de handlangers van het Britsche imperialisme, die steeds opkwamen voor het voortzetten van

den oorlog, voor de overwinning van hun beter imperialisme over het slechte Duitse, die zeer diep verontwaardigd waren over het lot van het kleine België, nooit opkwamen voor de Ieren in den zin als wij dit hebben uiteengezet. Zij kwamen op voor de kleine Naties, toen dit in het belang was van de contra-revolutie. Zoo voor Polen. Zooals ook Troelstra ten onzent. Zoo de heele tweede Internationale, het levende lijk. Reeds in het eerste nummer van ons blad, over: «Polen en de Wereldrevolutie» hebben wij aangetoond dat dit niet alleen geldt voor Troelstra, maar ook voor Wijnkoop en van Ravesteijn, die gedurende den oorlog voor Ierland (evenmin voor Britsch Indië; artikelen over dit onderwerp werden door de redactie Tribune opzettelijk verdonkeremaand) en nu ook na den oorlog niet, ondanks al de uitknipsels die hun handlangers zoo nu en dan over Ierland vertalen en onder de berichten buitenland komen.

Natuurlijk niets dan gebrek aan tijd zoo zal de brave Tribunereditie zeggen op het congres! Maar wij vestigen nu (8 maanden na den wapenstilstand op dit feit wederom de aandacht dat zij, de redactie Tribune steeds vergeten het Engelsche imperialisme aan te vallen, niettegenstaande Engeland overwonnen heeft en het dus geen kwaad kan, van hun eigen standpunt bezien, Engeland aan te vallen.

De communisten in Engeland die zeker den strijd der Ieren steunen, die weten dat de binnenlandsche politiek van Engeland voor een niet gering deel beheerscht wordt door de Iersche kwestie, zullen niet nalaten de Engelsche arbeiders op het voorbeeld van de Ieren te wijzen, die moediger optreden met de middelen waarover zij beschikken, dan de Engelsche arbeiders weten op te treden, met de middelen die zij kunnen hanteeren.

Want dit is het voorbeeld der Iersche boeren en pachters politiek en van zekere intellectuele kringen die hen aanvoeren in den strijd voor nationale zelfstandigheid, dat zij van geen compromis op dit punt willen weten. In tegenstelling met de Engelsche arbeiders, die nog geheel van de gedachte van het compromis uitgaan, in hun eigen strijd.

Daarom is de strijd van Sinn Fein van revolutionaire strekking voor de Engelsche revolutie. Want de strijd tegen elk compromis, kan de arbeiders in Engeland slechts brengen tot den directen strijd tegen het imperialisme.

De redactie van het maandschrift „De Nieuwe Tijd” en de oppositie.

Volgens de heerschende opvattingen in de arbeidersbeweging van Nederland — ook elders — zijn de leiders alles en de massa niets. Het spreekt vanzelf dat de elementen die de bewering hebben opgesteld, dat door de massa moet worden ingegrepen en niet meer den doorslag gegeven wordt door de leiders in vakvereniging of parlement, dus door actie van de massa, wij van het rijk der noodzakelijkheid in dat der vrijheid zullen komen, in theorie de oude zienswijze hebben

prijsgegeven wat aangaat de leiders, maar niet in de praktijk. Want volgens het redactioneel woord in het nummer van 1 januari '20 van „De Nieuwe Tijd” moeten wij leden der C.P. ons stellen onder het banier en de bescherming van de samenstellers van het tijdschrift. Zoo wij iets te vertellen hebben omtrent richting en weg van de C.P. die vrijwel opportunistisch zijn tot op den dag van het glorieuze woord bij den 25sten jaargang van genoemd tijdschrift. De redactie verkeert in de goede meening — beminlijke dwaling — dat de lezers van „De Nieuwe Tijd”, de meerderheid althans ook werkelijk strijders waren en nog steeds in den jongsten tijd in het harnas staan. Dit is niet zoo wat het verleden aangaat en geldt ook niet voor het huidige tijdsgewricht. Voor het verleden hebben wij voor deze bewering zelfs een afdoend bewijs. In den jare 1907 werd aan de geachte lezers van het tijdschrift het toenmalige socialistische oppositieblad „De Tribune” gezonden. Het resultaat was schitterend... er kwam geen enkel abonnee uit die kringen. Met den werkelijken strijd wou de gemiddelde burger of burgeres, die zich de weelde kon veroorloven een abonnement op het tijdschrift te kunnen betalen, niets te maken hebben. Nu is het een staande gewoonte van de zatte volgevreten kleinburgers die in S. D. A. P. en C. P. kingen als er oppositie is, met de organen der oppositie niets-te-doen-te-willen hebben uithoofde van de uitzonderlijke slechtheid, gebrek aan wetenschappelijkheid der oppositie. Zoo was het toen met „De Tribune” van 1907. Het fatsoen verbood de lezers van „de Nieuwe Tijd” zich een scheldblad te lezen. Het is ons verboden geheimen te verklappen, maar wij kunnen hier ronduit verklaren dat het thans niet anders is bij de rustige Nieuwe Tijd lezers.

Het gebrek aan kijk op zaken en menschen van de redactie van het tijdschrift komt hier wel helder aan den dag. Het heele geschied in „De Nieuwe Tijd”, stel we deden het allemaal, heeft weinig of niets te betekenen; men lokt er geen hond mee van den oven. Welzigt hij of zij die in onwetendheid verkeert omtrent deze dingen. Als men een klankboden wil vinden voor de revolutionaire theorie en praktijk moet men als regel niet bij de „bannees van „De Nieuwe Tijd” zijn. Dan moet men zich wenden tot de arbeiders die het stralend licht van „De Nieuwe Tijd” niet kunnen genieten in een aangenaam interieur. Dit is niet onze schuld. Maar wel de schuld van de „Nieuwe Tijd”. Want in het wetenschappelijke tijdschrift komt verduiveld weinig aan den dag van de neiging of hebbelijkheid die met het werk van de revolutie wel iets te maken heeft, d.i. wel hoe de praktijk van de beweging moet zijn. Wie een richtsnoer verlangt voor den koers der beweging, men vindt hem niet in het alleszins uitnemende tijdschrift. Het ding, „De Nieuwe Tijd”, hangt nog steeds in de lucht. De algemeene beschouwingen waarbij men door de regels moet lezen, dat is de meest gunstige uitzondering op den niet geldende regel van de redactie van het halfmaandelijksch blad.

De theorie dient „De Nieuwe Tijd” voor geen praktijk. Het is alleszins onjuist om thans tot een ander punt te komen, dat „De Nieuwe Tijd” een waarborg biedt voor het uiten van een oppositie meening. Deze vrijheid is ten zeerste getemperd. Want liefst willen mama Roland Holst en papa Pannekoek en Paus van Ravesteijn geen stukken van oppositionele strekking. Komt zoo'n ongelegen ding toch, dan begint het geschied; men is dan vol bezwaren in den redactiekring. Men verwijst u dan naar... De Tribune. Kan men zoo'n stuk niet vermijden, nu dan moet het een maand of 4 wachten. De redactie van het maand-schrift mist het meest elementaire recht om zich aan te dienen als eventueel voertuig der

oppositie. Wat de redactie dient is niet het principe der oppositie en rechtstreeks ook niet dat van de leiders van de C.P., maar een in de lucht zwevende „onafhankelijkheid” van een „revolutionaire socialistische” eenheids-theorie, die alle groepen syndicalisten, C.P., B.v. C.S. aan elkander moet lijnen. Maar ofschoon dit infame opportunisme uit den koker van Wijnkoop, Ravesteijn, reeds lang schipbreuk heeft geleden, beroept Roland Holst zich er op, wanneer „De Nieuwe Tijd” wordt aangevallen door den „politicien der C.P.” Knuttel uit Leiden, wanneer die domper „De Nieuwe Tijd” „ervalt als eens zoo'n onvermijdelijk oppositiestuk in voorkomt, want het tijdschrift is niet het orgaan der oppositie, het is het orgaan voor alle richtingen. Dit kon men lezen in „de Tribune” in een stuk van Roland Holst als antwoord aan Knuttel.

Deze meening der redactie is een scherpe veroordeeling van haar eigen opinie. Een opinie die er geen is. Dit is de slapste slapheid. Een orgaan van een opinie is het niet. Zij, de redactie, wil juist boven de opinies staan in den strijd der meeningen en kostelijke scitie, waarin zou een wat borge gelegen zijn...

In het stuk waartegen wij iets hebben ingebracht leest men:

„Een vraagstuk is er, dat meer dan welk ander ook de directe levensbelangen van het proletariaat raakt: het vraagstuk der internationale taktiek, dat is het vraagstuk, hoe het wereldproletariaat op de snelste en zekerste wijze in één slag orde te brengen in het wereldkapitaal kan worden geschaard.

Over dit vraagstuk is in de laatste jaren in de C. P. reeds eenige malen (sic!) een strijd der meeningen gevoerd.”

Als wij na politieke slimmeringen waren van de soort die Roland Holst de hand boven het hoofd houdt door haar alzijdigheid, dan zouden wij diplomatiek kunnen zwijgen over deze frane uitslating. „Eenige malen” nietwaar, is er een strijd gevoerd? En wordt deze strijd niet gevoerd door ons proletariats van „De Roode Vaan”, meer dan „eenige malen”? En waar blijft H. Roland Holst? En waar bleef harer Alsteits gevolg, mitsgaders de vele bewonderaars?

Schrijven die niet weg rechter de rokken van H. Roland Holst? Ziedaar nu het cynisme der burgerlijke beschaving eenmaal aangeland met zijn intellectuele bagage in den hof van het proletariaat, die ondanks dat met gonden letteren in de annalen van de geschiedenis van den klassenstrijd staat geschreven, het proletariaat moet het zelf doen, het eenige orgaan van proletariats en het proletarisch orgaan „De Roode Vaan”, heel fatsoenlijk tracht te negeren.

„De Nieuwe Tijd” ziet u, dat nette blad, dat eens om de veertien dagen verschijnt, met Opmerker, v. d. Poel, v. Ravesteijn als scribenten en vergeet vooral Struik de bliken Dominé niet, want voorwaar ik zeg U eerder gaat een kameel door het oog van een naald dan dat Roland Holst flinkweg front maakt tegen Wijnkoop—Ravesteijn!

Want heel anders dan wijlen Rosa Luxemburg strijdt Roland Holst niet aan de spits van de oppositie in Holland. Is het uit moeheid? Dit is zeer wel mogelijk, maar niet waarschijnlijk.

Veeleer dient Roland Holst als rem tegen de oppositie. Zoals ze thans de reclamewerke is van het revolutionaire „nietig” opportunisme belichamend in Wijnkoop en Ravesteijn. Want om te bewijzen welke rol Henriëtte Roland Holst inderdaad speelt, herinneren wij aan de voorvallen op het S.D.P. congres in 1917 te Amsterdam. Een van de redacteuren van dit blad heeft toen (men leze het verslag van dit congres) duidelijk gezegd: Wijnkoop en Ravesteijn zijn voor de overwinning van het Entente imperialisme, dus voor de voor-

zetting van den oorlog en daarom tegen deelname aan de Zimmerwaldconferentie waar aan de Bolschewiki wel deelnamen. En wat deed Roland Holst op het congres? Zij nam dit verraad van deze leiders in bescherming door te beweren, Wijnkoop c.s. waren wel anti-Duitsch maar niet in den burgerlijken zin. Zegt u dat wel Roland Holst, is het daarom dat het offensief van Kerensky in de Tribune werd aanbevolen als middel tot den vrede...

Hier trad dus Roland Holst op als hoedster van het verraad. Dit is echter niet genoeg. In „een verklaring van Gorter” kan men een ander staal vinden. Gorter schrijft: „In die stukken stond, hoewel ze scherp waren, niets persoonlijks. Er stond niet in dat ik geloofde dat de houding van Wijnkoop beïnvloed werd door de hoop op succes bij de verkiezingen. Dit had ik hem particulier geschreven. Tege-lijk ontving ik brieven van Roland Holst en Pannekoek, waarin zij mij vroegen het stuk waarin ik Lutaan verdedigde niet te publiceren om den inwendigen toestand der partij en in de andere artikelen tegen de Entente iets te wijzigen.”

Uit deze aanhalingen blijkt afdoende hoe Roland Holst handelde toen er „eenige malen een strijd der meeningen gevoerd” werd.

Remmen, temperen, dampen, werken met fantastische beweringen, spelen in de kaart van de sluipmoordenaars van het vrije woord, de partijleiders Wijnkoop en Ravesteijn, Gorter willen afhouden van den strijd. De stichster van de R. S. V. die uitging van de Zimmerwaldsche ideeën, liet Zimmerwald smadelijk in den steek toen het er om ging Zimmerwald te verdedigen in de S.D.P. tegen de leiders. En zoo bleef het tot den huidigen dag. Begin Februari sprak Roland Holst voor het P.A.S. te Amsterdam over communisme en sociaal democratie. Er werd haar toen een vraag gesteld. Zij had beweerd Wijnkoop was gedurende den oorlog trouw gebleven aan het principe.

Gevraagd werd of men trouw kon blijven aan het principe als men zoals Wijnkoop heeft gedaan opkwam voor de overwinning van het Entente imperialisme. Roland Holst antwoordde dat zulke kwesties van beginsel binnen de partij uitgemaakt moeten worden! Dus eerst het voorstellen of Wijnkoop trouw is gebleven en als dan dit wordt in twijfel getrokken en terecht, gelijk Roland ook zeer goed weet, dan met een uitvlucht antwoorden. Kan het alzijdiger? Dat is nu de stijl van het halfmaandelijksch Tijdschrift „De Nieuwe Tijd”. Siedes de leiders de hand boven het hoofd houden, remmen, temperen, dampen als er strijd gevoerd wordt, niet de theorie gebruiken voor den practischen strijd, steeds in hogere sferen blijven, nooit leiding willen geven, de proletariats in de partij die wel strijden v. u uit de hoogte negeren en steeds met den mantel der liefde de praktijken der leiders willen dekken.

Wij komen tot het slot van onze beschouwing. „De Nieuwe Tijd” is evenmin geschikt voor oppositieblad als in 1907. Toen moest „de Tribune” het spit afbijten.

Het zal moeten blijken of „De Roode Vaan” er in zal slagen om deze taak te vervullen.

Maar wat „de Nieuwe Tijd” niet wil zijn is dit blad wel het orgaan van een meening of opinie van de strijdende minderheid van proletariats. Het staat niet boven de partij-meeningen! Zou in een ander land zich eenzelfde zaak voordoen dat proletariats zelf hun eigen strijd voeren op geestelijk gebied, als gelijken met de intellectuelen uit de kleine en groote bourgeoisie, met staal tegen staal, den vijand vast in het oog houdend, Roland Holst en andere sterren van de eerste grootte zouden omvallen van... geestdrift.

Dit is nu juist het cynisme van Roland Holst c.s. dat zij zoo meesterlijk zwijgt nu er

iets van dien aard in het eigen land is. Dit is alles niet zoo volmaakt als „men” zou wenschen. Maar dit blad strijdt en Roland Holst niet. En dat is iets meer dan Roland Holst geeft ondanks rijke geestelijke begaving. De armen van geest geven hier meer van hun armoede, dan de rijken van het intellect van rijkdom. En toch schaamt zich Roland Holst niet en toch zal ze doorgaan met doodzwijgen evenals de Tribune. Ook op dit stuk zal ze niet ingaan, want daarvoor is ze te voornam te verwaten. En toch zal zij voor het buitenland de uitnemende Bolsjewiek blijven.

Aan het eind dit: onder voorgif van „De Nieuwe Tijd” zal geen klassenbewust proletariats zich willen plaatsen. Want het is geen instrument van strijd en verheldering. De proletariats moeten zelf optreden overal, op elk terrein.

Roland Holst zal geen gehoor vinden, want zij is de machteloze, wel vol sentiment, maar te week voor den strijd. De strijd eischt thans idelijkheid, openheid en ijzeren konsekventie. Niet een stalen wil moet thans tegen elk opportunisme worden ingegaan, om de baan vrij te maken voor den strijd tegen het imperialisme.

De redactie van „De Nieuwe Tijd” die niet steunt op het proletariaat, zelfs daarop niet wil steunen, die geen richting en leiding wil geven, geen stelling kiest in den partijstrijd, als regel het spel speelt van de verkeerde, tyrannieke gare leiders, die wilens en wetens dat wat in kiem goed is bij het proletariaat probeert te trappen met den lopenden hak van het intellect, zulk een tijdschrift deugt voor veel liefhebbers in socialisme, maar niet voor de opvoeding tot revolutie.

Teekenen van verval.

Slot.

Zoo dubbelslachtig als de geheele door ons geschetste taktiek van de C.P. geweest is, zoo reclamachtig is dit voorstel Wijnkoop in den Amsterdamse Raad. Natuurlijk heeft een van de tekstuitleggers, die aan „de Tribune” hun gewaardeerde medewerking verleen, ontdekt, dat het voorstel Wijnkoop „heel wat anders” is dan het plan van de vakcentrales. Waarom komt de C.P. niet openlijk uit voor het eene of voor het andere standpunt. De houding van de vakcentrales, hoe verderfelij wij die ook achten, is tenminste openlijk en consequent. Ook bij dit punt weer het ontzien van het niet-strijdende, maar aan filantropie-doende Nederlandsche arbeiders, aan den anderen kant revolutionaire woordenpraal tegen het plan van de vijf vakcentrales.

Wijnkoop verdedigde dit voorstel met de opmerking dat het betrof een geval, dat buiten den klassenstrijd stond. Dit is een bedriegelijke voorstelling van zaken. De honger van het Weense proletariaat, om alleen dit te noemen, is een gevolg van den klassenstrijd welke de machten van het Ententekapitaal thans tegen de revolutie voeren. Weet de „revolutionair” Wijnkoop dat niet? Weet hij niet, dat de blokkade het middel is, dat het Ententekapitaal tegen het proletariaat aanwendt? Is dat geen klassenstrijd? Weet Wijnkoop niet, dat het feit, dat de Europeesche arbeiders niet strijden tegen de blokkade, de groote oorzaak van den honger is?

De honger in Oostenrijk wordt veroorzaakt door de dictatuur van het Ententekapitaal. Gaat dat buiten den klassenstrijd om?

Het argument, ook in den Raad gebruikt, dat de arbeiders niet mogen werken voor Weenen, spreekt tegen het voorstel van de C.P. fractie zelf. Immers geld is niets anders dan de uitdrukking van een zekere hoeveelheid arbeid. Het verschil is alleen, dat de gemiddelde Nederlandsche arbeider dit niet inziet.

Maar mogen de Communisten van dit gebrek aan inzicht even als de bourgeoisie gebruik maken? Inderdaad de argumenten, door Wijnkoop c.s. ter verdediging van dit voorstel gebruikt, spreken tegen zich zelf.

Wij hebben laten zien, dat de revolutionaire beweging in Nederland bedorven wordt door de opportunistische politiek van hare leiders. Aan de arbeiders de taak om de consequenties van deze uiteenzetting te trekken, om door af te rekenen met deze „leiders” de vernieuwing van de revolutionaire beweging mogelijk te maken.

A. K.

Radensysteem, Vakbeweging en Communistische politiek.

De mannetjes die braaf genoeg zijn om in in „De Tribune” te mogen schrijven, zoals de zemelknooper die luistert naar den naam van Struik, doen alsof het radensysteem wel geheel past in het keurslijf van de vakbeweging. Inplaats gelijk een communist past, het verschil uiteen te zetten tusschen het sociaal democratische en het communistische inzicht omtrent de beide beschouwingen, stellen ze het radensysteem voor als het sluitstuk van de vakbeweging. Niets is minder waar dan deze in de inbedding bestaande overeenstemming.

Dit voelen de Lansinks, de van den Bergs, de Oudegeesten zeer goed. Alleen de vleiers van de reformistische vakbewegingen, het N. A. S. en het N. V. V. huichelen dit niet te weten, of deze voorlichters van „De Tribune” zijn nachtpijtes van de eerste grootte, en dan ware het beter dat deze lieden hun erbarmelijk geschied in de papiermand hadden geworpen. Want de braven die schrijven bij de gratie van de bonzen der C. P., de bazen van alle besturen der partij en hare instellingen, willen twee ongelijkssoortige dingen aan elkaar lijnen. De vakbeweging zoals ze is bij ons te lande, is vrijwel reactionair, gemeten aan de taak die de arbeiders moeten vervullen, dat is de volvoering van de wereldrevolutie.

Het is een groote fout van de sociaal anarchistisch bijvoorbeld dit niet in te zien, en zich steeds blind te staren alleen op het parlement en dit instituut te schilderen als de bron van alle bederf. Ook de vakbeweging ofschoon wij allen eraan moeten meedoen, levert dezelfde gevaren en bezwaren op. Want zoo het parlement de knecht is van de groote financiers, verbonden met de industriebaronnen en land- en grondwoekeraars, zoo is de vakbeweging een instrument van de leiders Jouhaux, Legien, Appleton en Gompers, die zich allen aan het imperialisme onderworpen hebben, en daarmee de beweging die zij, de leiders, in handen hebben meteen gebrandmerkt als een van knechten die de heeren dienen.

Want ondanks dat wij van ganser harte elke loonbeweging steunen, zoo erkennen wij toch van meet af aan, dat een loonbeweging iets heel anders is dan omverwerping van den bestaanden klassenstaat. Wie steun verleent door de vakbeweging aan dien staat, door te zorgen dat de staat groote bedrijven in zijn klauwen krijgt, dat is door socialisatie, die is reactionair. Zoo sterk men den staat, zoo zorgt men voor geld, de zenuw van den oorlog naar buiten zoowel als naar binnen, voor den volkerenoorlog van den Volkenbond als voor den burgeroorlog tegen het proletariaat.

* * *

Het radensysteem moet uit den arbeiders in elk bedrijf worden opgebouwd. Deze raden moeten de arbeiders in elke tak van industrie van onderop organiseren. De vorm van organisatie staat niet naast de vakbeweging. Zij staat er in den regel tegenover. Want de vak-

beweging zoals die zich ten onzen openbaart in N.A.S. en N.V.V. evenals elders is een instrument in handen der leiders, hetzij in gecentraliseerden vorm of in het model der federatie gegoten. Wij communisten moeten geheel, bot in den wortel, breken met de sociaal democratische taktiek en afzien van een taktiek die het zwaartepunt zoekt in de leiders en niet bij de massa.

Het is ijdel te verwachten, te hopen, de illusie op te wekken, alsof de vakbeweging m.a.w. een elite van beter betaalde of de meest geschoolde, vakbekwame arbeiders de spits, de voorhoede zullen vormen van een taktiek van aanval op de bestaande imperialismen. De stakkers zijn veel te blij dat zij het reeds „zoover” gebracht hebben door de vakbeweging. Zulk een avontuur als een revolutie, welke waaghals zal de stevige met veel moeite opgebouwde nette vakbeweging eraan wagen? Niet de omwenteling is voor deze elite het voornaamste, maar de organisatie van knechten. Het middel is hier doel geworden. Dit mag nu voor de opportunisten, merk van Ravesteijn, een fortuinlijke wezen, die in de politiek geheel volgens het oude sociaal democratische recept de „communistische partij” hebben veranderd in een kinderkamer waar Papa Wijnkoop alle stoute kinderen vijf minuten het woord geeft op een congres om het beleid te bespreken, maar naar dit model zal de revolutionaire massaactie niet gesneden zijn. De brutale despoten mitsgaders hun handlangers, zullen in politiek en vakbeweging gedurende een revolutie geen rol mogen spelen. Het radensysteem opbouwen uit de massa zal ten slotte de maatregelen vaststellen noodig, om den vijand te weerstaan en te vernietigen om den opbouw ter hand te nemen, de productie te organiseren en niet de oude partij en vakbeweging.

Daarom is het in Holland zeer achterlijk om voorkeur uit te spreken voor het N. A. S. of N. V. V. Wij weten niet of al onze geachte vijanden dit zullen lezen. Maar degenen die zich nog wel de moeite geven om met alle wijsheid van „De Tribune” en „Het Volk” (en „De Arbeid” niet te vergeten!) alleen te verwachten, van hen eischen wij dat zij op honden steeds de leugen te herhalen, dat wij het N. V. V. in het geheim een goed hart toedragen. Wij communisten constateren alleen een historisch feit als wij vaststellen, dat in dit land N. V. V. en N. A. S. niet strijden tegen het imperialisme der wereld, het imperialisme steunen, tegenstanders zijn van het radensysteem en van de communistische politiek, kortom reformisten, hervormers zijn, die om de massa te vangen nog steeds de oude fraseologie noodig hebben. Wat niets afdoet aan onze houding van het moment om steeds elke beweging die van de arbeiders uitgaat van harte te steunen, ook dan wanneer deze beweging zich nog afspeelt in de oude vormen van de onafhankelijke of moderne vakbeweging. Maar het radensysteem is de vorm van organisatie der naaste toekomst dat alle arbeiders zal omvatten en niet een bevoorrechte schare van beter betaalden.

De eenheid van het proletariaat in al zijn geledingen komt niet door „de” partij, niet door „de” vakbeweging in welken vorm ook, maar door de organisaties die van onderop door het proletariaat, met eigen hoofd, door eigen willen zullen worden opgebouwd, dat zijn de raden. De communistische partij in Holland ziet dit niet in. Deze partij wordt geheel beheerscht door de leiders, die het in hun belang noodig hebben om de syndicalisten naar den mond te praten en hun contra-revolutionaire politiek niet aan te vallen, omdat hun eigen politiek in en buiten het parlement den toets der kritiek niet kan doorstaan. En waarom zou de pot aan den ketel verwijten dat hij zwart ziet? De communistische partij

moet geheel op het peil van dit inzicht komen wat de massaactie betreft. Daardoor zal tevens aan de dictatuur van Ravesteijn c.s. een einde komen. Zelfstandigheid der massa is voorwaarde voor elke waarlijk communistiche politiek.

Douwes Dekker.

Op den 2en Maart zal het 100 jaren geleden zijn dat Multatuli geboren is. Een naam die het meest wordt gekend door de strijdende proletariërs. Dit zal vreemd klinken aan den letterkundige, voor den burgerlijken historicus en voor den ouderwetschen Dageraadsmann. Maar het strijdende proletariaat, speciaal zijn voorhoede, de communisten, hebben het meest reden om dien datum te gedenken. Want ofschoon Douwes Dekker een burgerlijk denker was, die tegen het socialisme stond met al zijn burgerlijke vooroordeelen, toch had hij als polemist tegen de bourgeoisie van ons land steeds een pijl op zijn boog, die het proletariaat ook heeft of moet hebben, dat is den pijl gericht tegen de koloniale politiek, de politiek van de vroegere en de bourgeoisie van thans. Toen Indië door den feodalen roof — het cultuurstelsel — werd leeggehaald, begreep Douwes Dekker zeer goed, dat vervanging van dit stelsel door vrijen arbeid, kortweg loonarbeid of particuliere exploitatie, inplaats van exploitatie door de regeering waarbij heel Indië werd beschonwd als gouvernements plantage, geen verlichting zou brengen aan den inlander. Douwes Dekker richtte zich steeds tegen de Indische politiek. Dit deed hij en kon hij niet doen als wij thans doen of willen doen. Maar als burgerlijk denker was hij ongemeen scherp tegen de practijk en theorie der toen vigeerende koloniale politiek. Geen wonder. Als Ambtenaar in de Oost was hij bekend met de practijk van die politiek. Als groot mensch, als menschelijk mensch kwam hij in verzet daartegen. Dit heeft hem zijn ambt gekost. Van toen af bleef hij een zwerver, een gedeclasserde zoo men wil. En dit spreekt voor Douwes Dekker zoo, dat hij wist te strijden en te lijden voor een overtuiging. Dit is de stijl, de waardijk groote stijl van Douwes Dekker, dat hij juist de bourgeoisie op het meest gevoelige punt steeds aanviel en toen verviel tot een armelijk avontuurlijk bestaan en toen bleef wat hij was, een arm letterkundige die met de heele wereld streed, voor zoover de heele wereld door het Holland van toen werd gerepresenteerd.

Wij eeren niet op den eersten plaats den letterkundige, ofschoon ook wij dit hoogelijk waardeeren en naar waarde zouden kunnen schatten, ook niet den wijsgeer, maar den strijder tegen de politiek van conservatief en liberaal op koloniaal en ander gebied. Als wij thans Dekker liefdevol gedenken en ook hij een plaats inneemt in ons communistiche hart, dan is dat omdat hij als burgerlijk denker tegen de burgerlijke politiek opkwam. Daarom is zijn naam ook steeds op de lippen geweest van alle socialist, want Multatuli was zoo, dat hij ook het lijden van het proletariaat begreep evenals van den Javaan. Wij brengen hier een hulde aan den groote strijder Multa-

tuli, die ofschoon geen socialist of communist een pionier is geweest in den strijd tegen onze bourgeoisie, wier heel bestaan berust op de uitbuiting van de Indische volkeren en het proletariaat van Holland.

De staking der Transportarbeiders

Op het oogenblik is een strijd aan den gang die gevoerd wordt tusschen het reeders-kapitaal en de Transportarbeiders.

Deze strijd is daarom van veel belang omdat het reeders-kapitaal, de bezitters van de groote stoomvaartlijnen, van het heele overzeesche verkeer, een macht vormen die sterker is dan die van de industrie.

Oogenschiijnlijk gaat het om kleine dingen. In werkelijkheid is het een machtsstrijd. Want de transportarbeiders bijten het spit af voor alle arbeiders met betrekking tot den loonstrijd. Gaat deze staking verloren dan is de kans op vermeerdering van loon voor andere categorieën voorloopig zeer gering, zoo niet geheel uitgesloten. Ofschoon wij volstrekt niet geestdriftig zijn omtrent de rol van de vakverenigingen ten opzichte van de revolutie, zijn wij toch van meening dat men steun moet verleen aan dezen loonstrijd als een stukje van den klassenstrijd. De steun mag niet schriel zijn, maar er moet van harte en met volle hand gegeven worden. Steun en nog eens steun, dat moet het parool zijn. Want deze strijd is de strijd van alle arbeiders, de zaak van de transportarbeiders moet de zaak van het heele Nederlandsche proletariaat worden.

Als zoodanig kan de strijd opgevat als een politiek moment in de Nederlandsche arbeidersbeweging. Het spreekt van zelf dat wij er alles op willen zetten om dezen strijd te winnen. Dus zijn wij voor solidariteitsstakingen. En dat niet op papier alleen, ook niet bij wijze van motie of resolutie alleen, maar in werkelijkheid. Want van de kant der havenbaronnen zal alles er op gezet worden om den strijd te doen mislukken, te saboteeren. De arbeiders moeten dus alles doen om dezen strijd te doen slagen.

* * *

Van de zijde der moderne vakbeweging is men heel aardig bezig om roet in het eten te gooien, althans van de zijde der leiding van het N.V.V. Men verspreidt een manifest, gericht tegen een uitbreiding, een algemeen

wording der slaking. Wijders zingt men mee in het koor der burgerlijke pers, door te werken met het spook der geheime conferentie die hier in de hoofdstad heeft plaats gehad.

Geen communistiche avontuur... Deze vrees is geheel ongegrond. Want de onafhankelijk georganiseerden in het transport evenals de modernen, zijn heusch geen communisten. Deze arbeiders willen alleen de staking winnen. Het wil ons echter toeschijnen dat de modernen, de leiding althans, van meet af, hebben willen aansturen op een vergelijk, naar bemiddeling streven. Daarom willen zij den strijd binnen de engst mogelijke perken houden. Uit dien hoofde werken zij met het spook der communistiche conferentie, met het avontuur.

Om hun eigen taktiek te maskeeren schrijven zij aan de onafhankelijk georganiseerden een strijdwijze toe, die evenmin door de laatsten wordt toegepast.

Wij voor ons meenen niet slecht geïnformeerd te zijn als wij beweren, dat in de rijen der modern georganiseerde havenarbeiders evenveel gevoeld wordt voor de solidariteitsstaking als in het andere kamp.

Want heusch, het proclameeren van een solidariteitsstaking — en dit zal wel zeer zuinig worden toegepast gezien den geestes-toestand der arbeiders — is een te gewoon ding dat ver af is van een revolutionair-politieke massastaking, dat de leiders der modernen dit niet zouden weten. Maar de heele massa van de, van alle georganiseerden, laten strijden, de geheele troepenmacht in te zetten, dit wil Sterhuis niet. Veel beter zou een bemiddeling zijn. Bijvoorbeeld als de regeering eens ingreep.

Anders kost de staking veel geld, veel moeite. Er komt misschien toch uitbreiding van. Zoo is wel de opinie van het gros der moderne kopstukken. Daarom remmen, lasteren, en de samenwerkende onafhankelijken zoover mogelijk van het contact met eigen modern georganiseerden afhouden.

Dit is een houding van den kant der moderne leiders die wij niet scherp genoeg kunnen brandmerken.

Arbeiders, kameraden, stel daarom alles in het werk om deze staking door uw daadwerkelijken steun te doen gelukken. Als één man tegen de kapitalisten in het haven- en transportwezen.

Arbeiders steunt dit orgaan. Het gaat van arbeiders uit! De verlossing der arbeiders moet van hen zelven uitgaan. Zendt daarom uw steun aan de Administratie, want voor f1.— per jaar kunnen wij U dit blad niet leveren.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek

Redactieadres: B. LUTERAAN
Lijnbaansgracht 297boven, Amsterdam

1e Jaargang No. 7
Februari 1920

Dit blad verschijnt eens per maand.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.— per jaar. Advertentiën f 0.15 per regel.
Administratie: Lijnbaansgr. 297boven, A'dam.

De Volkenbond en de Communistische kamerfractie.

Het einde van den wereldoorlog tusschen de Centrale en de Geallieerde mogendheden, waarin de laatste overwinnaar zijn gebleven, heeft in de kapitalistische wereld veranderingen gebracht. Het voor den wereldoorlog bestaande evenwicht tusschen de groote mogendheden is opgeheven. Met den vrede van Versailles is een nieuwe fase in de ontwikkeling van het kapitalisme aangebroken. De volkenbond door de geallieerden gesticht, is de uitdrukking van de nieuwe machtsverhoudingen.

De wereldoorlog heeft de machthebbers in de entente-landen voor geweldige problemen gesteld. Het is de taak van deze machthebbers om de door den wereldoorlog ontwrichte kapitalistische wereld weer te herstellen; en om tegelijkertijd vorm te geven aan de nieuwe internationale-politieke werkelijkheid, de heerschappij van het Entente-kapitaal.

De nieuwe internationale organisatie, die aan de heerschappij van de entente-machten vorm moet geven is de „Volkenbond“, het verbond van de kapitalistische staten.

Deze statenbond, in het politiek jargon van de entente-diplomatie aangeduid als „Volkenbond“ zal tot taak hebben de kapitalistische wereld te reorganiseeren in overeenstemming met de nieuwe machtsverhoudingen tusschen de staten, zij zal de wereldheerschappij van de Entente moeten verdedigen. Dit is zijn taak ten aanzien van de machtsverhoudingen tusschen de kapitalistische staten. Zijn andere niet minder voornam taak zal het zijn, de proletarische revolutie stuk te maken, het kapitalisme weer zoo spoedig mogelijk geheel te herstellen.

Hiermede hebben wij het algemeen karakter van den volkenbond aangegeven. De entente-machten als de leiders van dezen bond, treden dus op als de alleenheerschers in de kapitalistische wereld, als werkers van de proletarische revolutie. De entente is thans de groote vijand van het revolutionaire proletariaat.

De gansche kapitalistische wereld wordt van haar ondergeselikt gemaakt. In dit licht zien wij dan ook de aansluiting van Nederland bij den volkenbond. Deze aansluiting heeft alles wat aan zelfstandigheid aan de Nederlandsche-bourgeoisie nog overgebleven was op! Nederland is hiermede een aan de entente ondergeschikte Staat geworden.

Als wij de beschouwingen lezen door de leden van de „Revolutionaire kamerfractie“ over Nederlands aansluiting bij den volkenbond gehouden, dan moeten wij vaststellen dat door hen bitter weinig is gezegd over de betekenis van den volkenbond, voor den

internationalen strijd van het proletariaat in het algemeen en voor den strijd van de Nederlandsche arbeiders in het bijzonder. Door hen is niet aangetoond dat de volkenbond is, de machtsconcentratie van de vijanden der proletarische revolutie, onder aanvoering van de entente. De entente is thans de machtigste en daardoor de gevaarlijkste vijand van het proletariaat. Deze waarheid is noch door van Ravesteijn noch door Wijnkoop in de kamer gezegd. Nog steeds houden deze twee leiders van de „communistiche partij“, dit voor de arbeiders in het halfdonker. Tijdens den wereldoorlog hebben wij betoogd dat Duitschland — „de duisterste macht van Midden-Europa“ — zooals v. Ravesteijn het Februari 11. in de Tweede Kamer noemde — voor het proletariaat de gevaarlijkste vijand was. Deze verderfelijke meening werd door hen dag aan dag aan de arbeiders verkondigd, de historie heeft intusschen het verkeerde van deze opvatting aangetoond.

Nog steeds werkt deze verkeerde opvatting bij de leidende politici van de C. P. door, nog altijd is Duitschland „de duisterste macht van Midden-Europa“, de gevaarlijkste vijand van het proletariaat. De werkelijke betekenis van den volkenbond kunnen zij niet vaststellen omdat zij dan moeten „zeggen wat is“ — namelijk dat thans de entente de sterkste vijand van het strijdende proletariaat is. Zij die meenen dat met de nederlaag van het Duitse imperialisme, de taktiek van de leiders der C.P. ten goede zou veranderen kunnen thans weer eens zien hoezeer zij zich hierin hebben vergist, deze leiders draaien misselien wel, maar zij draaien steeds om zichzelf heen. Evenmin als zij gedurende den oorlog hebben ingezien dat voor het strijdende proletariaat de beide elkaar bestrijdende imperialistische groepen even gevaarlijk waren, evenmin zien zij nu in dat de entente thans, na de Duitse nederlaag de gevaarlijkste vijand van het strijdende proletariaat is.

Het revolutionaire proletariaat heeft nu vooral de taak om de volkenbondplannen van de Entente-bourgeoisie te ontmaskeren, in te zien dat deze volkenbond een aanslag is op de proletarische revolutie. Inplaats van consequent een revolutionair stelling te nemen tegen de contra-revolutionaire plannen van de Entente-bourgeoisie, heeft de woordvoerder van de C. P. in de Kamer verklaard dat hij alhoewel „afwijzend“ tegenover dit pactum (overeenkomst) staande, dit niet is omdat hij „er en voor de geheele wereld en voor de en voor ons land zulke vreeselijke dingen van verwacht.“ Dit is duidelijke t.a.l. Indien onzerzijds zulk een dwaze verklaring ooit ware afgelegd om een statenbond,

onder opperheerschappij van Duitschland—Oostenrijk, we zouden zeker voor pro-Duitschers, contra revolutionairen, steunpilaren van de Hohenzollern uitgraaft zijn.

Voor de geheele wereld en ons land verwachten wij wel degelijk „vreeselijke dingen“ van den Volkenbond als onderdeel van het „pactum“, of het pactum als uitvloeisel van den Volkenbond. Daarom v. R. er den ook „afwijzend“ tegenover staat, mag Kolthek weten die ook tegen toetreding tot den Volkenbond stemde. Ofschoon ieder weet dat Kolthek Entente-social-patriot is, zonder revolutionaire frasen.

De overwinning van Engeland en Amerika is de overwinning van de contra-revolutie; de vrede van Versailles en de heele lotsbestemming van de wereld is thans niet beter dan wat de wereld zou moeten ondergaan hebben, indien Duitschland en zijn bondgenooten den urele zou hebben opgelegd. Het praatje uit de onsenhangende rede van v. Ravesteijn; „Ik geloof niet in de mogelijkheid van het voortbestaan der kapitalistische wereldorde, ook niet in de mogelijkheid van een werkelijk functioneeren van dezen bond, deze nieuwe kapitalistische statenorde“, snijdt geen hout. Want de bond bestaat, hij is in werking. De zaak is dat Ravesteijn c.s. hem niet aanvalt. Wat v. R. gelooft is zeer interessant, maar voor ons is van meer belang waarom v. R. zoo „zwartgallig“ niet is tegenover de overwinning van de trust Engeland—Amerika en de vazallen. Want als Kolthek reeds zoo „ver“ gaat tegen Holland's toetreding tot den bond der geallieerden te stemmen, blijft er niet veel over om mee te geuren als principieel voor de communistiche kamerleden.

Een politicus die zulk een verklaring aflegt kan het reactionair karakter van den volkenbond niet blootleggen.

De man die alles slechter herhaalt wat bij v. R. nog zin heeft, ook al mogen wij in beginsel daar tegenover staan, n.l. Wijnkoop reeds in de openingsrede op het laatste congres van de C.P. gehouden te Groningen: „Wij doen niet mede aan het fgeschreeuw dat nu opgaat over den vrede. Dat is onze eer.“ Het is duidelijk dat wat v. R. thans zei in kuischere bewoordingen over het „pactum“, niet anders is als de meer grove uitlatingen van Wijnkoop. Tegen de tastbare resultaten van de overwinning van de wereldtrust Engeland—Amerika, tegen den vrede en den volkenbond als geheel als zoodanig, daar verwacht men „voor de geheele wereld en voor ons land“ zulke vreeselijke dingen niet van.

Het verschil in toon en in opvatting moet ieder opvallen, die bedenkt in welke scherpe